

Med hele verden som arbeidsfelt

HOLMESTRAND: Fredag 18. desember får hele verdens helsesøster Astrid Poole tildelt Kongens Fortjenstmedalje i Lier. Som helsesøster i Polen, Italia, Pakistan, India, Sør-Afrika, Etiopia, London, Sveits og Norge kan få vise til større innsats for folks helse verden over enn nettopp Astrid. De siste syv år før pensjonsalderen har hun jobbet i Lier.

Kirsten Kopland

I hele sitt liv har Astrid Poole jobbet for å bekjempe og forebygge sykdomspestidier og livstilssykdommer. Nå har hun nådd pensjonsalderen og drømmeleiligheten har hun funnet i Holmestrand. Her har hun og ektemannen Anthony akkurat flyttet inn. Jobben i Lier har ikke Astrid lyst til å gi helt slipp på ennå. I det minste håper hun å få jobbe der en dag i uken. I tillegg kan pensjonisten tenke seg å engasjere seg i arbeidet for flyktninger og asylsøkere som kommer til distriktet. Pensjonistalderen skal da være meningsfylt.

Til Finnmark

Astrid er født og oppvokst på Ringerike. Senere flyttet familien til Skoger hvor Astrid bodde til hun var ferdig med utdannelsen på Drammen sykehus. Rett etterpå gikk turen til Finnmark hvor hun den første perioden jobbet på Hammerfest sykehus. Deretter startet hun sitt virke i Auster Tana.

– Det var den lokale sanitetsforening som betalte lønnen min. Det var rart å tenke på at alle basarpengene disse flittige kvinnene fikk inn skulle gå til å lønne meg. Finnmark var under oppbygging etter krigen, og det var dårlig stelt både med husvære og hygiene. Alt var primitivt. Jeg husker det rimet opp etter veggene der vi bodde og varmeposene i sengen frøs. Men tross alt. Jeg ville ikke ha gått glipp av denne interessante perioden av mitt liv. Her var det nok av arbeidsoppgaver å ta seg av. I tillegg til folks helse måtte jeg titt og ofte ta et tak med husarbeid og fjøsstell hvis det skulle være behov for det. Jeg husker jeg kom på hjembesøk på en plass der kona var syk. Det første mannen spurte om var: «Kan du melk kua?»

Et annet sted jeg kom til hadde de tatt kalvene inn på kjøkkenet for at de ikke skulle fryse. Legen var det lang vei til derfor var det jeg som måtte rykke ut når det var noe i vårt distrikt. Legen og jordmoren bodde i Tana som lå på andre siden av elven. Broen

over Tana-elven var sprengt under krigen. Tuberkulose var sterkt utbredt blant befolkningen der oppe, og jeg var med skjermbildebåten nedover elven for å ta pirketprøver av befolkningen. Men så en dag tok pengene til sanitetsforeningen slutt og jeg måtte reise hjem.

Kort tid etterpå kom jeg med i ITC som står for den internasjonale tuberkulosekampanjen i Europa. Første arbeidssted var Polen.

Polen, Italia, Pakistan

Vaksinasjon av skolebarn mot tuberkulose, pirketprøver av så mange som mulig for å konstatere om de var positive eller negative var et omfattende prosjekt. Både Polen og Italia ble besøkt, men i Italia var det litt vanskeligere å komme inn på skolene. Deretter gikk ferden til Pakistan. Der besøkte vi sykehus, skoler, undersøkte spebarn, små barn o.s.v. Det gjorde et sterkt inntrykk å oppleve Øst-Pakistan, dagens Bangladesh. Folk lå på gaten og fattigdommen var skrikende. Jeg vet at enkelte barn også ble mishandlet før de ble sendt ut for å tigge.

Astrid bodde så å si «i koffert» mesteparten av tiden. Man hadde et sted å sove. Det var alt. Det ble mange og lange reiser innimellom helsearbeidet i Pakistan. Til slutt nådde helseteamet helt opp til grensen mot Afghanistan.

– Og nettopp de babyer jeg vaksinerte visse steder i Pakistan har jeg nå truffet igjen som innvandrere i vårt distrikt. Noen av dem på helsestasjonen i Lier. Det var rart.

Etter Pakistan reiste jeg hjem til Norge for å ta artium og helsesøsterskolen, men det varte ikke lenge før jeg fikk spørsmål om å reise til sør-India i forbindelse med fiskeprosjektet i Keral i 1953. Der hadde man også et helseprosjekt og vi skulle få tildelt to landsbyer.

India, Etiopia, Europa

Selvfølgelig dro jeg. Vi kartla vannforsyningen, opprettet en helsestasjon i hver landsby og fikk bygd et fødehjem. To år varte mitt opphold der nede.

Så bar det hjem igjen. De neste

par årene som lærerassistente på helsestasjonsskolen. Deretter kallet Verdens Helseorganisasjon (WHO) til Mauritius ved det indiske hav. Der fortsatte jeg med tuberkulosearbeidet, og så traff jeg Anthony, min mann. Anthony kom fra London. Etter tre år i Mauritius flyttet jeg med Mauritius til Etiopia hvor vi skulle tilbringe de neste 12 år. Vi bodde i Addis Abbeba, og her var det virkelig et internasjonalt miljø.

Astrid fikk to barn en gutt og en jente, og mens de var små holdt Astrid seg for første gang unna helsearbeidet. Da viet hun sin tid til hjemmet. Før ekteparet Poole flyttet til England rakk Astrid og barna ett års opphold i Sveits. Der jobbet Astrid på sykehus før hun etablerte seg i England for seks år. Hjerterbroen ble hennes neste engasjement. Fra 1974 til 1980 tok hun imot nordmenn som kom med hjerterbroen til Landsforeningen for Hjerter- og Lungesyke (LHL). Men så endelig bar det hjem til Norge etter opplevelsrike år i utlandet, og det skulle bli Lier helsestasjon som kapret den verdensvante helsesøsteren de neste syv år.

Helsesøster Astrid Poole fra Skoger har jobbet rundt i hele verden. Nå har hun funnet sin drømmeleilighet i Holmestrand.